

רע"פ 9215/20 - שבחיה מזרחי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 9215/20 - א'

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: שבחיה מזרחי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים ב-ע"פ 33139-09-20 מיום 3.12.2020 שניתן על ידי כב' השופטים ע' זינגר, ח' מאק-קלמנוביץ וא' רון, ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד ג'ורג' שוכרי

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטים ע' זינגר, ח' מאק-קלמנוביץ וא' רון) בע"פ 33139-09-20 מיום 3.12.2020, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (השופטת ג' סקפה שפירא) בת"פ 53309-11-18, מיום 10.12.2019 ומיום 2.8.2020, בהתאמה.

2. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 6.3.2017 יצא המבקש מחניית ביתו, ופגש בבנו של שכנו, עימו היה מסוכסך קודם לכן (להלן: הבן ו-השכן, בהתאמה).

הבן בא בדברים עם המבקש, אשר בתגובה התיז לעברו בגז מדמיע. משהבחין השכן במתרחש, חסם בגופו את

רכבו של המבקש במטרה למנוע ממנו לברוח מהמקום, תוך שנעמד בקדמת הרכב והכה בידו על מכסה המנוע.

בתגובה, החל המבקש בנסיעה לכיוון השכן והמשיך בנסיעתו למרחק של כ-150 מטרים, בעוד השכן תלוי על רכבו בשל מהירות הנסיעה.

בגין מעשים אלו יוחסו למבקש עבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק זה; ועבירה של מעשה פיזיות ברכב לפי סעיף 338(א)(1) לחוק.

3. בהכרעת דינו, קבע בית משפט השלום כי המבקש נקט באלימות כלפי שכנו ובנו, תוך שהתיז לעבר הבן גז מדמיע, נסע לעבר השכן והמשיך בנסיעתו בעוד הוא תלוי על הרכב.

כמו כן, נדחתה טענת המבקש להגנה עצמית. נקבע כי טרם התזת הגז המדמיע השכן ובנו לא תקפו את המבקש, לא התכוונו לעשות, ואף לא השמיעו כלפיו אמירות מאיימות; כי מעשי המבקש לא היו נחוצים באופן מיידי לשם הגנה על גופו; וכי אף אם תתקבל גרסת המבקש, שלפיה השכן או בנו איימו עליו, הרי שתגובתו לא הייתה מידתית. משכך, קבע בית משפט השלום כי סייג ההגנה עצמית אינו חל בעניינו של המבקש.

עם זאת, נקבע כי לא ניתן ללמוד על חבלה של ממש אשר נגרמה לשכן כתוצאה מהאירוע.

בנסיבות אלו, הורשע המבקש בשתי עבירות של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק, ובעבירה של מעשה פיזיות ברכב לפי סעיף 338(א)(1) לחוק.

4. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי המבקש ועל מדיניות הענישה הנוהגת.

בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה, צוין כי השכן התגרה בו בטרם נסע המבקש לעברו; אולם כי אין בכך כדי להצדיק את האלימות החמורה שבה נקט כלפי שכנו ובנו, אשר עלולה הייתה לגרום להם לחבלה חמורה.

מששקל לזכות המבקש את נסיבותיו האישיות - ובהן היעדרו של עבר פלילי לחובתו - גזר עליו בית משפט השלום עונשים של 5 חודשי מאסר בפועל אותם יישא בדרך של עבודות שירות; 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירת אלימות מסוג "פשע" או עבירת מעשה פיזיות ברכב למשך 3 שנים; 4 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירות אלימות מסוג "עוון" למשך 3 שנים; פסילה מקבלת או החזקת רישיון נהיגה למשך 3 חודשים; וצו מבחן לתקופה של שנה.

5. ערעור המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין נדחה בחלקו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 3.12.2020.

בית המשפט המחוזי ציין כי צפה בסרטונים המתעדים את האירוע, ולא מצא מקום לסטות מקביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום. כמו כן, נקבע כי לא נפל פגם בקביעת בית משפט השלום שלפיה תגובת המבקש לאיום שחש מצד שכנו לא הייתה מידתית – וממילא אין לקבל את טענתו בדבר סייג ההגנה עצמית.

בהתייחס לעונש שנגזר על המבקש, נקבע כי הוא "הולם את מלוא נסיבות העניין ובשורת הדין אין מקום להתערב בו". אולם, בבחינת "לפנים משורת הדין", ובשים לב למצבו המשפחתי של המבקש, אשר ציפה באותה עת לקראת לידת בנו השמיני, הקל בית המשפט המחוזי בעונש הפסילה שנגזר עליו. זאת, באופן שבו 2 מ-3 חודשי הפסילה שנגזרו עליו יהיו על תנאי לבל יבצע עבירה של נהיגה בפזיזות למשך שנתיים.

6. על פסק דין זה הגיש המבקש היום את הבקשה שלפניי, ובצידה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שנגזר עליו בדרך של עבודות שירות, אליו הוא אמור להתייצב כבר מחר.

בבקשתו, שב וטוען המבקש כי פעל תוך הגנה עצמית, ומשכך יש לזכותו מהעבירות שיוחסו לו. זאת, תוך שטוען כי עניינו מעורר סוגיה עקרונית באשר להיקף תחולת הסייג של הגנה עצמית במקרה שבו אדם חש סכנה לשלום גופו וילדיו.

עוד טוען המבקש כי עונשו חמור יתר על המידה בשל הפגיעה הכלכלית הכרוכה בו.

7. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא, כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" לא תינתן אלא במקרים חריגים שבהם מתעוררת סוגיה עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים שבהם קיים חשש לעיוות דין מהותי או אי-צדק קיצוני שנגרם לו.

זאת ועוד, בקשת רשות ערעור על חומרת העונש תינתן רק במקרים שבהם ניתן להצביע על סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים (רע"פ 4827/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (14.7.2020)).

8. חרף ניסיונו של המבקש לשוות לטענותיו נופך עקרוני, הרי שהן מופנות בעיקרן כלפי קביעותיהן העובדתיות של הערכאות הקודמות. ממילא, אין בבקשתו כדי לעורר סוגיה עקרונית כלשהי המצדיקה מתן רשות ערעור. נוסף על כך, איני סבור כי עונשו של המבקש חמור כלל ועיקר, וודאי שאין הוא מצדיק רשות ערעור.

המבקש נקט באלימות קשה ומופרזת כלפי שכנו ובנו, תוך שסיכן את שלומם. אף אם כטענת המבקש איימהשניים על חייו, אין בכך כדי להצדיק את השימוש שנקט בגז מדמיע כלפי הבן, וגם לא את נהיגתו הפזיזה לעבר שכנו, תוך המשך נסיעהאף בעוד שכנו תלוי על הרכב.

אירוע חמור זה, הכולל את תקיפתם של שני אנשים שונים תוך נהיגה בפזיזות מצדיק הטלת עונש מאסר בפועל, וממילא, אין כל מקום להקל בעונשו של המבקש.

9. בטרם סיום, יוער כי יש טעם לפגם בהתמהמהות המבקש בהגשת בקשתו לעיכוב ביצוע העונש, עד ליום טרם המועד שבו עליו להתייבב לשאת בעונשו.

כפי שהדגישה השופטת (כתוארה דאז) מ' נאורברע"פ 2588/12 עבאסי נ' מדינת ישראל (29.3.2012):

"אין מקום להגשת בקשות 'בדקה התשעים', מתוך תקווה כי קוצר הזמן די יהיה בו כדי להביא לעיכוב ביצוע העונש. בהקשר זה ציינתי בעבר כי 'אפילו סברתי - ואין זו דעתי - כי בקשת רשות הערעור מצריכה תגובה של המדינה, לא הייתי רואה מקום לעכב את ביצוע עונש המאסר בלא קבלת תגובת המדינה לבקשה זו. הבקשה הוגשה ברגע האחרון, ומבלי שצורפה לה תגובת המדינה. אשר על כן, לא היה מקום לעכב את הביצוע על יסוד הבקשה כפי שהוגשה".

10. אשר על כן, הבקשה נדחית, ומתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע העונש.

ניתנה היום, ט"ו בטבת התשפ"א (30.12.2020).

ש ו פ ט